



Arrest

nr. 48 336 van 21 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDENDRIESSCHE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 oktober 2009 het Rijk binnen en diende op 7 oktober 2009 een asielaanvraag in. Op 17 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Bhutanese nationaliteit te beschikken, tot de Lhotshampa-bevolkingsgroep en tot de Tamang-kaste te behoren. U bent afkomstig uit Sibchu in het district Samchi. Begin jaren 90 verdween uw moeder tijdens de protesten van de Lhotsampa tegen de Bhutanese regering. Er werd aangenomen dat ze gearresteerd en gedood werd. Sinds uw tiende levensjaar werkte u als huishoudhulpje bij een Drukpa-familie. U werd er beschouwd als hun slaafje. Deze Drukpa-familie had een dochter Dolma Dorjee genaamd. Jullie groeiden samen op. Dolma hield van u van het begin dat u daar tewerk werd gesteld. Eén jaar voor uw vertrek uit Bhutan in december 2008 begonnen jullie

een serieuze verkering met inbegrip van een seksuele relatie. In december 2008 werden jullie betrapt in de kamer van Dolma. U denkt dat de familie voordien al vermoedens hadden over jullie relatie. U werd door de vader en de moeder van Dolma geslagen. De vader van Dolma bedreigde u met een mes. De moeder van Dolma kon hem tegenhouden. U werd tevens bedreigd door haar broers. U werd ontslagen en het huis uitgezet. Uw vader raadde u aan Bhutan te verlaten omdat u anders beschuldigd zou kunnen worden van verkrachting. Dolma stal thuis geld om u te helpen bij uw vlucht. In december 2008 trok u naar Siligudi (Siliguri) in India. U verbleef er zes maanden en werkte er als afwasser in het Gorkhali-restaurant. U ontmoette er Narendra Man Gurung, een inwoner van Siliguri, die u, nadat hij uw probleem had aanhoord, adviseerde naar Delhi te trekken. U was zelf ook bang om in Siliguri te blijven. In Delhi verbleef u een drietal maanden bij een smokkelaar. Op 4 oktober 2009 verliet u Delhi per vliegtuig en vloog u naar Parijs waar u de volgende dag aankwam. Dezelfde dag nog reisde u door naar België. Op 7 oktober 2009 vroeg u in België asiel aan.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanspraak.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de hoedanigheid van Vluchteling. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Bhutanese nationaliteit of herkomst uit Bhutan en bijgevolg aan uw asielaanspraak dat onlosmakelijk met uw beweerde nationaliteit of herkomst is verweven. Eerst en vooral kunt u geen enkel begin van bewijs aangaande uw beweerde nationaliteit of herkomst uit Bhutan neerleggen. U verklaarde dat de identiteits- en registratiedocumenten waarover u beschikte bij uw vader lagen maar u wist niet welke documenten het precies betrof (CGVS p. 5). Gevraagd of u over een "citizenship card" beschikte verklaarde u dan weer dat u dat niet had omdat u daar nog geen recht op had. Niet alleen is deze verklaring tegenstrijdig met uw voorafgaande verklaring dat uw vader uw documenten had en dat u niet wist welke documenten het betrof, u kon bovendien geen aannemelijke uitleg geven waarom u geen recht zou hebben gehad op een "citizenship card". Uw verklaring dat jullie, wegens gebrek aan contact met uw vader, dit niet konden nagaan komt stereotiep en ontwijkend over. Tezelfdertijd verklaarde u echter wel dat u aan uw vader vroeg om voor u een "citizenship card" te verkrijgen. Deze verklaring is opnieuw tegenstrijdig aan uw voorafgaande verklaringen hieromtrent (CGVS p. 5).

Ook uw verklaring dat u sinds uw vertrek geen contact mee hebt met uw vader omdat er behalve een persoonlijk bezoek er geen andere contactmogelijkheden bestaan, zonder verdere uitleg te bieden (CGVS p. 8), komt ongeloofwaardig over. Zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier hebben de Bhutanese vluchtelingen frequent contact met in Bhutan achtergebleven verwanten of kennissen. Nochtans zouden zich bij uw vader bepaalde documenten die u aangaan bevinden, zoals u eerder beweerde. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet kon aangeven waar zich de vluchtelingenkampen voor de Lhotshampa's in Nepal bevinden, hoeveel het er zijn, hoe ze heten en of u er verwanten of kennissen hebt die er verblijven of er ooit verbleven hebben. Meer nog, u bleek niet eens op de hoogte te zijn van het bestaan van deze kampen (CGVS p. 8). Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier is iedere Bhutanese vluchteling die in Siliguri of elders verbleef op de hoogte van het bestaan van deze kampen, en heeft hij of zij er zelfs verwanten of kennissen die er verblijven of verbleven hebben.

Verder bleek u wel enige kennis te hebben over Bhutan maar staat een deel van die kennis in schril contrast met het feit dat u vanaf uw tiende levensjaar tot aan uw vertrek uit Bhutan als werkslaafje in dienst was bij een Drukpa-familie (CGVS pp. 4, 12). Zo bleek u een redelijke kennis te hebben over bepaalde geografische zaken als "blocks", districten en rivieren. Gevraagd naar hoe u die zaken allemaal kende als u nooit naar school ging en al sinds uw tiende als huishoudhulpje moest werken, beperkte uw antwoord er zich tot dat u tot dat gebied behoorde, er opgroeide en dat zo te weten kwam. Hoe u die kennis als huishoudhulpje had weten te verzamelen gaf u echter niet aan (CGVS p. 9). Verder beperkte uw kennis over Bhutan tot het feit dat de nationale sport boogschieten was, dat aan het hoofd van een "block" een "gup" stond (Bhutanese term) en beschreef u wat er in het zuiden veel op plantages werd gekweekt (CGVS pp. 8-9). Zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier gaf u echter verkeerdelijk op dat een "gup" in het Nepalees "adhyachya" (chef) wordt genoemd (CGVS p. 9). Volgens die informatie wordt de "gup" in het zuiden, waar de Nepalees-sprekende Lhotshampa wonen, met een andere term aangeduid. Hoe die "gup" zijn functie verkrijgt kon u niet aangeven evenmin als voor hoelang hij die functie krijgt. U kon vreemd genoeg niet aangeven wat een "mandal" is, behalve dat het een functionaris was, terwijl uit de bijgevoegde informatie blijkt dat dit nochtans de in het zuiden courante term is voor "gup". U wist niet welk soort functionaris dit is of van welk soort kantoor. Hoe hij zijn functie verkrijgt en voor hoelang u wist u evenmin. U wist ook niet wat een

“karbari” was of een “bahidar” (“baidar”; CGVS p. 9). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier betreffen dit nochtans allemaal lokale functionarissen van het laagste administratieve niveau en maken ze dus een essentieel onderdeel uit van het dagelijkse leven. Evenmin kon u aangeven of er een systeem bestond van verplichtte arbeid voor de overheid (CGVS p. 9). Wat er gebeurt met de koning ter gelegenheid van het Nepalese “Dasain”-festival, of welk ritueel er dan wordt gevoerd wist u ook niet (CGVS p. 10).

Verder dient er ook te worden gewezen dat u wel enige kennis had over de problemen die de Lhotshampa's in het jaar 1990 kenden maar dat die kennis behoorlijk algemeen is. Zo kon u op de verdere vraagstelling naar welke codes uw gezinsleden kregen toebedeeld bij de volkstelling van eind de jaren '80-begin de jaren '90, of in welke categorie ze werden ondergebracht, hoeveel codes of categorieën er werden gebruikt, hoe ze heetten en wat ze inhielden geen antwoord geven (CGVS p. 10). Nochtans was deze codering en categorisering zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier bepalend voor het statuut van de Lhotshampa's in Bhutan. Evenmin wist u wanneer de “Driglam Namzha” waar u zelf naar verwees, werd ingevoerd (CGVS p. 10). Tevens kon u geen namen geven van belangrijke activisten die voor de zaak van de Lhotshampa's opkwamen: u kon enkel de “Bhutan National People's Party” opgeven maar kende geen leiders van die partij. Evenmin kon u aangeven waarom u en uw vader, ondanks de arrestatie van uw moeder, niet net als, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, ongeveer 100.000 andere Lhotshampa's het land werden uitgewezen. U heeft naar al deze zaken ook nooit verder geïnformeerd (CGVS pp. 10-11). In het licht van het feit dat uw moeder werd gearresteerd in die periode en mogelijk gedood werd, en in het licht van het feit dat u als Lhotshampa de overheid geen hulp durfde de vragen voor uw problemen (CGVS pp. 4, 11-12), is het merkwaardig dat u zo weinig interesse toont in uw etnische achtergrond en de problemen die daarmee samenhangen. Deze desinteresse toont verder aan dat aan uw Bhutanese nationaliteit of herkomst geen geloof kan worden gehecht.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Bhutanese nationaliteit of herkomst uit Bhutan dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast te stellen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Het eerste middel “is gesteund op het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft en op een schending van het redelijkheidsbeginsel, op een schending van de motiveringsplicht in artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS

20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij bijgestaan werd door zijn advocaat. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen in aanwezigheid van een tolk. Uit het hieronder vermelde blijkt dat niet kan worden weerhouden dat het CGVS willekeurig of onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat de bestreden beslissing steunt op een grondig onderzoek van de elementen aangebracht door verzoeker en gedragen wordt door feiten en verklaringen afgelegd tijdens de verhoren.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt Lhotshampa te zijn uit Bhutan en zijn land van herkomst te zijn ontvlucht nadat hij betrappt werd met de dochter uit de Drukpa-familie bij wie hij tewerkgesteld was. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekers voorgehouden Bhutaanse nationaliteit niet kan overtuigen, en derhalve evenmin zijn hierop gebaseerde asielmotieven.

3.2. Waar verzoeker aanvoert dat *“Er wordt niet uitdrukkelijk gemotiveerd waarom er geen geloof wordt gehecht aan zijn Bhutanese nationaliteit”* kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker uitgaat van een onvolledige of onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing, nu deze wel uitdrukkelijk en uitvoerig motiveert waarom er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Bhutaanse nationaliteit.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit en legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af in dit verband. Verzoeker licht toe dat hij *“doelde met de documenten die bij zijn vader lagen”, “op zijn geboortecertificaat en niet op een citizenship card. Aangezien hij plots in een zeer gevaarlijke situatie terecht kwam, had hij geen tijd om te denken aan het feit dat hij zijn geboortecertificaat moest meenemen. Hij kon niet anders dan zo snel mogelijk het land uitvluchten. Een citizenship card is inderdaad zeer moeilijk te verkrijgen in Bhuthan. Hij stond dan ook 24 uur op 24 uur ter beschikking van de Drupka familie en was niet meer vrij om te staan en te gaan waar hij wou. Er was voor hem geen enkele mogelijkheid om in het bezit te zijn van een citizenship card.”*

3.3.1. Uit het gehoorverslag blijkt dat toen doorgevraagd werd naar zijn documenten verzoeker zijn verklaringen telkens wijzigde. Aanvankelijk verklaarde hij niet te weten over welke documenten hij beschikte, vervolgens dat hij geen citizenship card had omdat hij *“had daar nog geen recht op”*, vervolgens was dat *“Wegens gebrek aan contact met vader hadden we geen tijd en kennis om dat te [checken]”* en tenslotte beweerde hij dat hij zijn vader wel gevraagd had om voor hem documenten te bekomen (gehoorverslag CGVS, p.5). In het verzoekschrift wijzigt verzoeker opnieuw zijn asielrelaas en geeft wederom een andersluidende versie. Overigens leiden verzoekers verschillende versies tot andere scenario's. Zo dient uit de bewering dat hij *“geen recht”* op documenten had te worden afgeleid dat hij bekend is met het verkrijgen van documenten terwijl met *“geen tijd en kennis”* net het omgekeerde wordt gesteld. Verzoekers verklaringen over zijn documenten zijn onverzoenbaar en kunnen dan ook niet overtuigen, minstens kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker onbekend is met de administratieve

documenten van de Lhotshampa in Bhutan wat er aldus op wijst dat hij onbekend is met de houding van de autoriteiten tegenover de ongedocumenteerde Lhotshampa en de gevolgen hiervan.

3.4. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker heeft onvoldoende kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde (gehoorverslag CGVS, p.6), terwijl van algemene bekendheid is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker enkel de mensensmokkelaar diende te volgen en kon reizen zonder kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hem dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en bewering over geen identiteitsdocumenten te beschikken.

3.5. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.5.1. Volgens verzoeker *“kan niet ontkend worden dat verzoeker enige kennis had over zijn land. De CGVS stelt zelf dat er moet worden vastgesteld dat verzoeker toch wel enige kennis had. (...) Verzoeker heeft heel zijn leven bij zijn vader op dezelfde plaats gewoond en deze probeerde hem toch enigzins wat kennis mee te geven over zijn streek.”* Met betrekking tot zijn *“kennis over (over) de problemen die de Lotshampa's in het jaar 1990 heeft gekend”* argumenteert verzoeker dat hij *“was op het moment van deze problemen maar 2 jaar! Hij heeft heel zijn leven bij zijn vader gewoond, deze kon de dood van zijn vrouw zeer moeilijk verwerken. Praten over de vroegere problemen was uit ten boze. Men kan niet verwijten aan een jongen van 21 jaar dat hij niet alles kent over de problemen van zijn land. Problemen die zich 20 jaar geleden afspeelden!”*

3.5.2. Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoeker tot op zekere hoogte bekend is met Bhutan onder meer met de geografische indelingen in districten en blocks wat kan verbazen nu deze kennis een zekere algemene ontwikkeling vergt. Anderzijds ontbrak verzoeker essentiële kennis over kwesties uit zijn dagelijkse omgeving zoals de nabije bestuurlijke functies, culturele feesten, de problemen waarmee Lhotshampa geconfronteerd worden en de vluchtelingenkampen. Het is ongeloofwaardig dat verzoeker, hoewel hij zijn hele leven bij zijn vader inwoonde, zij benevens de geografie van hun streek nooit over persoonlijke feiten gesproken zouden hebben. Wat de problemen van de Lhotshampa in 1990 betreft toont verzoeker niet aan dat zijn toenmalige jonge leeftijd hem belette naderhand kennis te vergaren dienaangaande. Het is nochtans redelijk te veronderstellen dat verzoeker vragen stelt over zijn familie of van Lhotshampa burens en bekenden gehoord heeft over de ernstige feiten die geleid hebben tot een exodus en de aantasting van hun families. Verzoekers voorgehouden problemen omwille van zijn Bhutaanse herkomst laten nochtans toe te verwachten dat hij zou informeren naar de achterliggende politiek die de aanleiding vormt van deze problemen en toenadering zoekt tot zijn gemeenschap, minstens op de hoogte te zijn van hun situatie die hem persoonlijk raakt te meer nu hij mede daarom vertrokken is. Verzoeker biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor zijn absolute onwetendheid aangaande de Lhotshampa vluchtelingenkampen in Nepal, terwijl uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat deze kampen van groot belang zijn voor de Lhotshampa en het ondenkbaar is dat een Lhotshampa vluchteling geen kennis heeft in deze vluchtelingenkampen (zie gehoorverslag CGVS, p.8, *“kende het bestaan niet van deze kampen”*). Verzoeker verklaart niet waarom hij zich onmogelijk kon informeren bij de Lhotshampa naar een oplossing voor zijn directe problemen maar wel bij vreemden informatie opdeed om zijn migratie naar Europa op te zetten. De Raad kan slechts concluderen dat verzoekers kennis, ingestudeerd is en zijn asielrelaas louter gesteund is op ongestaafde beweringen die niet kunnen gekaderd worden in het dagelijkse leven van Lhotshampa en waaruit geenszins kan blijken dat verzoeker afkomstig is uit Bhutan.

3.6. Aangezien verzoeker zijn beweerde identiteit van Lhotshampa uit Bhutan niet aannemelijk maakt kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielmotieven. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont noch aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Bhutan. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de afgelegde verklaringen onvoldoende om enige band met Bhutan aan te tonen. Zijn beweerde nationaliteit komt dan ook bedrieglijk voor alsook zijn beweerde moeilijkheden. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Als tweede middel roept verzoeker een "*Schending van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951*" in.

5.1. Artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker echter niet als vluchteling erkend is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

6. Als derde middel beroept verzoeker zich op de "*Schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)*".

6.1. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoeker beperkt zich tot het citeren van deze rechtsregels zonden aan te geven hoe en waarom deze geschonden zijn. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens ook geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt verwezen naar wat voorafgaat.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK